Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

15 septembrie 2016*

„REACH — Redevență datorată pentru înregistrarea unei substanțe — Reducere acordată microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii — Eroare în declarația referitoare la dimensiunea întreprinderii — Recomandarea 2003/361/CE — Decizie care impune o taxă administrativă — Cerere de informații — Competența ECHA — Proporționalitate”

În cauza T-392/13,

**Leone La Ferla SpA**, cu sediul în Melilli (Italia), reprezentată de G. Passalacqua, de J. Occhipinti și de G. Calcerano, avocați,

reclamantă,

împotriva

**Comisiei Europene**, reprezentată de L. Di Paolo și de K. Talabér-Ritz, în calitate de agenți

și

**Agenției Europene pentru Produse Chimice (ECHA)**, reprezentată inițial de M. Heikkilä, de A. Iber, de E. Bigi, de E. Maurage și de J.-P. Trnka, iar ulterior de M. Heikkilä, de E. Bigi, de E. Maurage și de J.-P. Trnka, în calitate de agenți, asistați de C. Garcia Molyneux, avocat,

pârâte,

având ca obiect, în primul rând, o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE și prin care se urmărește anularea mai multor acte ale Comisiei sau ale ECHA, în al doilea rând, o cerere prin care se urmărește să se obțină obligarea ECHA la rambursarea sumelor care ar fi fost percepute în mod nejustificat și, în al treilea rând, repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-ar fi suferit,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnii S. Frimodt Nielsen, președinte, F. Dehousse (raportor) și A. M. Collins, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 12 noiembrie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: italiana.

## Hotărâre

### Istoricul cauzei

1 La 5 și la 7 ianuarie 2011, ca urmare a unei proceduri inițiate de reclamantă, Leone La Ferla SpA, Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA) a înregistrat două substanțe în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO 2006, L 396, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 3).

2 În cadrul procedurii de înregistrare, reclamanta a arătat că este o „întreprindere mică”, în sensul Recomandării 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO 2003, L 124, p. 36). Această declarație i-a permis să beneficieze de o reducere a redevenței datorate pentru orice cerere de înregistrare, astfel cum este prevăzută la articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1907/2006. Conform articolului 74 alineatul (1) din același regulament, redevența menționată a fost definită prin Regulamentul (CE) nr. 340/2008 al Comisiei din 16 aprilie 2008 privind redevențele și taxele plătite Agenției Europene pentru Produse Chimice în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 (JO 2008, L 107, p. 6). Anexa I la Regulamentul nr. 340/2008 cuprinde printre altele valoarea redevențelor datorate pentru cererile de înregistrare prezentate în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 1907/2006, precum și reducerile acordate microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și întreprinderilor mijlocii (denumite în continuare „IMM-uri”). Pe de altă parte, potrivit articolului 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008, atunci când o persoană fizică sau juridică care revendică dreptul la reducerea sau la scutirea de la plata unei redevențe nu poate să demonstreze că are dreptul la o astfel de reducere sau de scutire, ECHA percepe redevența sau dreptul integral, precum și o taxă administrativă. În această privință, consiliul de administrație al ECHA a adoptat, la 12 noiembrie 2010, Decizia MB/D/29/2010 privind clasificarea serviciilor pentru care sunt percepute taxe (denumită în continuare „Decizia MB/D/29/2010”). La articolul 2 și în tabelul 1 din anexa la această decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia MB/21/2012/D a consiliului de administrație al ECHA din 12 februarie 2013 (denumită în continuare „Decizia MB/21/2012/D”), se prevede că taxa administrativă vizată la articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008 este de 19 900 de euro pentru o întreprindere mare, de 13 900 de euro pentru o întreprindere mijlocie și de 7 960 de euro pentru o întreprindere mică.

3 La 5 și la 7 ianuarie 2011, ECHA a emis două facturi (nr. 10026200 și nr. 10026213) în valoare de 9 300 de euro fiecare. Conform anexei I la Regulamentul nr. 340/2008, în forma în care era aplicabil la data faptelor, această valoare corespundea redevenței datorate de o întreprindere mică în cadrul unei cereri transmise în comun pentru o cantitate de substanțe mai mare de 1 000 de tone.

4 La 20 februarie 2012, reclamanta a fost invitată de ECHA să prezinte un anumit număr de documente, în scopul verificării declarației prin care indicase că este o întreprindere mică.

5 La 17 mai 2013, în urma unor schimburi de documente și de e-mailuri, ECHA a adoptat Decizia SME(2013) 1328. În această decizie, ECHA a apreciat că nu primise dovezile necesare pentru a constata că reclamanta este o întreprindere mică și că, potrivit articolului 4 alineatul (1) din Decizia MB/D/29/2010, aceasta ar trebui să achite redevența aplicabilă unei întreprinderi mari. În aceste condiții, ECHA a informat reclamanta că urma să îi emită o factură care să acopere diferența dintre redevența plătită inițial și redevența datorată în final, precum și o factură de 19 900 de euro pentru plata taxei administrative.

6 În executarea Deciziei SME(2013) 1328, ECHA a adresat reclamantei, la 21 mai 2013, factura cu nr. 10040807 în valoare de 13 950 euro, o factură nr. 10040817 în valoare de 13 950 euro și factura cu nr. 10040824 în valoare de 19 900 euro.

7 La 23 mai 2013, ECHA a adresat reclamantei un e-mail ca răspuns la un e-mail primit la 21 mai 2013. Acest e-mail urmărea să ofere informații reclamantei cu privire la Decizia SME(2013) 1328.

8 La 24 iulie 2013, ECHA a adresat reclamantei o scrisoare ca răspuns la un e-mail primit la 10 iulie 2013. Această scrisoare cuprindea informații destinate reclamantei cu privire la Decizia SME(2013) 1328.

**Procedura și concluziile părților**

9 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 25 iulie 2013, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

10 Prin act separat depus la grefa Tribunalului la 10 octombrie 2013 în condițiile articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, Comisia Europeană a ridicat o excepție de inadmisibilitate, în special în măsura în care prezenta acțiune era îndreptată împotriva sa.

11 La 3 decembrie 2013, reclamanta a depus observații cu privire la această excepție de inadmisibilitate.

12 La 8 ianuarie 2015, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, părțile au fost invitate să își prezinte observațiile în privința eventualei relevanțe a Hotărârii din 2 octombrie 2014, Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), în prezentul litigiu și să răspundă la o întrebare. Părțile au dat curs solicitării respective în termenul stabilit.

13 La 16 iulie și la 15 septembrie 2015, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a adresat părților întrebări scrise, invitându-le să răspundă la acestea în scris. Părțile au dat curs acestor solicitări în termenele stabilite.

14 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șasea) a decis deschiderea fazei orale a procedurii.

15 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 12 noiembrie 2015.

16 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea următoarelor acte în totalitate sau în părțile acestora pe care va considera că trebuie să le anuleze potrivit legii și în interesul reclamantei;

  — Decizia SME(2013) 1328 și anexele sale;

  — facturile nr. 10040807, nr. 10040817 și nr. 10040824;

  — e-mailul ECHA din 23 mai 2013;

  — Deciziile MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D,

precum și, după caz:

— Regulamentul nr. 340/2008, în partea sa care include informațiile privind întreprinderi afiliate solicitantului la momentul stabilirii dimensiunii sale în scopul aplicabilității redevențelor și a taxelor reduse;

— Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 254/2013 al Comisiei din 20 martie 2013 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 340/2008 (JO 2013, L 79, p. 7);

— scrisoarea ECHA adresată reclamantei din 24 iulie 2013;

precum și orice alt act conex, prealabil sau consecutiv, care ar prejudicia interesul reclamantei;

— prin urmare, obligarea ECHA să ramburseze sumele percepute în mod nelegal de la reclamantă (astfel cum sunt indicate în facturile nr. 10040807, nr. 10040817 și nr. 10040824), plus dobânzile legale și după reevaluare începând de la data plăților efectuate de reclamantă în favoarea ECHA până la plata integrală a sumelor datorate;

— sau, cu titlu cumulativ sau alternativ, obligarea ECHA la despăgubirea reclamantei pentru prejudiciul suferit, în valoare corespunzătoare sumelor menționate mai sus și percepute în mod nelegal de la reclamantă, plus dobânzile legale și după reevaluare începând de la data plăților efectuate de reclamantă în favoarea ECHA până la plata integrală a sumelor datorate;

17 ECHA solicită Tribunalului:

— declararea acțiunii ca inadmisibilă în măsura în care vizează anularea facturilor nr. 10040807, nr. 10040817 și nr. 10040824, a Regulamentului 340/2008, a scrisorii ECHA adresate reclamantei din 24 iulie 2013 și a oricărui alt act conex, prealabil sau consecutiv, care ar prejudicia interesele reclamantei;

— respingerea acțiunii în totalitate și confirmarea legalității actelor atacate de reclamantă;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

18 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea ca inadmisibilă a acțiunii formulate împotriva sa;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

## În drept

1. *Cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care este formulată împotriva Comisiei*

19 Comisia arată că, în acțiunea sa, reclamanta pare să solicite anularea a două acte de reglementare, și anume Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013. Or, în primul rând, Comisia susține că reclamanta nu este vizată în mod individual de regulamentele respective, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Pe de altă parte, Regulamentul nr. 340/2008, precum și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013 ar presupune măsuri de executare, cum sunt cele adoptate de ECHA și care sunt contestate în cadrul prezentei acțiuni. O acțiune în anulare împotriva acestor regulamente formulată de reclamantă nu ar fi, așadar, admisibilă. În al doilea rând, Comisia susține că cererea introductivă nu ar îndeplini condiția prevăzută la articolul 44 alineatul (1) litera (c)

din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, care prevede că cererea introductivă conține „obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate”. În această privință, Comisia arată că, deși pare să solicite anularea Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013, reclamanta nu ar indica în motivele în susținerea acțiunii argumentele pentru care aceste regulamente ar fi nelegale. În plus, reclamanta nu ar viza în mod precis partea regulamentelor a căror anulare ar fi solicitată. Singura dispoziție avută eventual în vedere prin prisma înscrisurilor reclamantei ar fi articolul 12 din Regulamentul nr. 340/2008, care vizează întreprinderile afiliate și criteriile de aplicabilitate a reducerilor pentru IMM-uri. Comisia nu observă totuși care parte a acestei dispoziții ar fi nelegală, nici, mai ales, pentru ce motiv. Prin urmare, Comisia nu reușește să înțeleagă pe ce fapte și pe ce elemente de drept se întemeiază cererea de anulare a unei părți nespecificate a regulamentelor menționate mai sus. În al treilea rând, Comisia arată că, întrucât acțiunea trebuia să fie formulată în termen de două luni de la publicarea actului, în conformitate cu articolul 263 TFUE, dreptul la acțiune ar fi, în orice caz, prescris.

20 Reclamanta arată că excepția de inadmisibilitate a Comisiei nu vizează decât o parte a acțiunii, și anume cea referitoare la Regulamentul nr. 340/2008 și la Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013. Reclamanta susține în această privință că articolul 263 TFUE permite, fără îndoială, formularea unei acțiuni împotriva unor acte de reglementare. În consecință și cu titlu conservatoriu, inclusiv în sensul articolului 277 TFUE, reclamanta ar fi dorit să atace de asemenea regulamentele menționate mai sus. Această posibilitate ar fi fost recunoscută prin Hotărârea din 6 martie 1979, Simmenthal/Comisia (92/78, EU:C:1979:53). Articolul 263 TFUE ar fi extins în continuare posibilitățile oferite persoanelor care intenționează să atace acte cu caracter general adoptate de instituțiile europene. În cazul în care nu s-ar fi permis persoanelor fizice și juridice să atace actele de reglementare, în pofida expirării termenului de două luni de la data publicării lor, în același timp cu măsurile care constituie executarea acestor acte de reglementare, dreptul Uniunii Europene ar prezenta o lacună inadmisibilă. Reclamanta adaugă că a avut în vedere posibilitatea ca, chiar în cazul în care deciziile ECHA ar fi fost în conformitate cu dispozițiile respectivelor regulamente, aceste regulamente să fi fost cele contrare tratatelor și principiilor stabilite de jurisprudență. Comportamentul Comisiei ar fi atunci criticabil în măsura în care aceasta din urmă ar fi tolerat ca ECHA să își exercite puterile discreționare, care depășesc competențele care îi sunt atribuite și care îi pot fi atribuite. Având în vedere aceste elemente, Tribunalul ar trebui să verifice mai întâi dacă deciziile individuale care sunt atacate de reclamantă sunt în sine nelegale pentru motivele indicate în cererea introductivă. În cazul în care Tribunalul nu ar trebui să constate respectiva nelegalitate, acesta ar trebui să verifice de asemenea dacă nu Comisia este cea care și-a încălcat obligațiile de control în ceea ce privește aplicarea de către ECHA a regulamentelor în cauză.

21 Mai întâi, este necesar să se arate că, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, precum și al articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, orice cerere trebuie să indice obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate.

22 Potrivit unei jurisprudențe constante, această mențiune trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive (a se vedea Hotărârea din 20 mai 2009, VIP Car Solutions/Parlamentul European, T-89/07, EU:T:2009:163, punctul 96 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța din 25 noiembrie 2003, IAMA Consulting/Comisia, T-85/01, EU:T:2003:309, punctul 58 și jurisprudența citată, și Ordonanța din 20 ianuarie 2012, Groupe Partouche/Comisia, T-315/10, nepublicată, EU:T:2012:21, punctul 19).

23 Pe de altă parte, în cazul în care reclamanta nu invocă niciun motiv în susținerea unuia dintre capetele de cerere, condiția prevăzută la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, potrivit căreia motivele invocate trebuie să facă obiectul unei expuneri sumare, nu este îndeplinită (Hotărârea din 12 aprilie 2013, Koda/Comisia, T-425/08, nepublicată, EU:T:2013:183, punctul 71, și Hotărârea din 16 septembrie 2013, Dornbracht/Comisia, T-386/10, EU:T:2013:450, punctul 44).

24 În sfârșit, revine reclamantei sarcina de a efectua alegerea temeiului juridic al acțiunii sale, iar nu instanței Uniunii sarcina de a alege ea însăși temeiul juridic cel mai adecvat (Hotărârea din 15 martie 2005, Spania/Eurojust, C-160/03, EU:C:2005:168, punctul 35, și Ordonanța din 26 februarie 2007, Evropaïki Dynamiki/Comisia, T-205/05, nepublicată, EU:T:2007:59, punctul 38).

25 În lumina considerațiilor care precedă, trebuie să se examineze dacă cererea introductivă conține obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate astfel încât să se respecte cerințele de claritate și de precizie impuse de articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991.

26 În primul rând, astfel cum expune partea introductivă a acțiunii, reclamanta a depus la Tribunal o „[a]cțiune în anulare în temeiul articolului 263 TFUE”.

27 În al doilea rând, partea introductivă a acțiunii vizează șapte acte adoptate fie de Comisie, fie de ECHA. Singurele acte adoptate de Comisie sunt Regulamentul nr. 340/2008, precum și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013.

28 În al treilea rând, acțiunea formulată de reclamantă se bazează pe patru motive. Primul motiv este intitulat: „În ceea ce privește în special Decizia ECHA nr. SME(2013) 1328 din 17 mai 2013, confirmată în ultimul rând prin măsura ECHA din 24 iulie 2013, cu referința SME(2013) 2950; facturile ECHA nr. 10040807, din 21 mai 2013, nr. 10040817, din 21 mai 2013, și nr. 10040824, din 21 mai 2013, precum și în ceea ce privește în special comunicarea ECHA prin [e-mailul] din 23 mai 2013: nelegalitate pentru lipsă de putere/abuz de putere și exces de putere din partea [ECHA] în adoptarea Deciziei ECHA nr. SME(2013) 1328, din 17 mai 2013”. Al doilea motiv are următorul cuprins: „În ceea ce privește în special Decizia ECHA nr. SME(2013) 1328 din 17 mai 2013, confirmată în ultimul rând prin Decizia ECHA din 24 iulie 2013, cu referința SME(2013) 2950; facturile ECHA nr. 10040807, din 21 mai 2013, nr. 10040817, din 21 mai 2013, și nr. 10040824[,] din 21 mai 2013, precum și în special comunicarea ECHA prin [e-mailul] din 23 mai 2013: nelegalitate ca urmare a aplicării incorecte și eronate a criteriilor de stabilire a dimensiunii IMM-urilor cuprinse în Recomandarea Comisiei (2003/361/CE), încălcarea principiului proporționalității”. Al treilea motiv este redactat după cum urmează: „În ceea ce privește în special Decizia ECHA nr. SME(2013) 1328 din 17 mai 2003, confirmată în ultimul rând prin măsura ECHA din 24 iulie 2013, cu referința SME(2013) 2950, facturile ECHA nr. 10040807, din 21 mai 2013 și nr. 10040824, din 21 mai 2013, precum și în special comunicarea ECHA prin [e-mailul] din 23 mai 2013: nelegalitate pentru lipsă și abuz de putere din partea directorului executiv în semnarea Deciziei ECHA nr. SME(2013) 1328, din 17 mai 2013”. Al patrulea motiv este intitulat: „În ceea ce privește în special Decizia MB/D/29/2010 și Decizia MB/21/2012/D: nelegalitate pentru exces, lipsă și abuz de putere din partea ECHA în adoptarea deciziilor menționate, precum și […] încălcarea principiului atribuirii de la articolul 5 TUE, întrucât ECHA a adoptat Decizia MB/D/29/2010 și Decizia MB/21/2012/D al cărei cuantum este indicat în facturile ECHA nr. 10040824, din 21 mai 2013”.

29 În al patrulea rând, printre capetele de cerere, reclamanta solicită în special Tribunalului „anularea actelor atacate și indicate în introducere”. Celelalte capete de cerere urmăresc obținerea unei rambursări sau a unei despăgubiri din partea ECHA.

30 Rezultă din cele ce precedă că cererea introductivă conține obiectul litigiului, și anume cererea de anulare a celor șapte acte atacate, precum și o cerere de rambursare și o cerere de despăgubiri și motivele invocate.

31 În măsura în care acțiunea este îndreptată împotriva Comisiei, aceasta este însă lipsită de claritate și de precizie.

32 În primul rând, trebuie arătat că reclamanta pare să sugereze în observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate că prezenta acțiune este formulată împotriva Comisiei, în măsura în care această instituție a adoptat Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013.

33 În această privință, trebuie subliniat că Regulamentul nr. 340/2008 nu este vizat printre actele atacate decât pentru partea sa „care include informațiile privind întreprinderi afiliate solicitantului la momentul stabilirii dimensiunii sale în scopul aplicabilității redevențelor și a taxelor reduse”, fără altă precizare. În ceea ce privește Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013, nu este vizată nicio dispoziție specifică.

34 În plus, titlurile motivelor invocate de reclamantă în susținerea acțiunii sale nu fac trimitere nici la Comisie, nici la Regulamentul nr. 340/2008 și la Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013.

35 Pe de altă parte, expunerea motivelor în susținerea acțiunii nu precizează în ce măsură Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013 ar fi afectate de nelegalitate. Aceste motive nici nu reproșează Comisiei un oarecare comportament nelegal.

36 Mai exact, în cadrul primului său motiv, astfel cum este expus în cererea introductivă, reclamanta susține că nu revenea ECHA sarcina de a „stabili sau de a determina criterii de apreciere suplimentare cu privire la natura de IMM-uri a societăților reclamante” și că, „abuzând de delegarea unor funcții primite din partea Comisiei, [ECHA] a definit astfel propria noțiune nelegală de IMM-uri, care este excesiv de restrictivă”. Prin acest motiv nu se reproșează Comisiei sau actelor adoptate de aceasta o oarecare nelegalitate. În cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta consideră că ECHA a aplicat în mod nelegal și incorect Recomandarea 2003/361 în speță, fără a invoca vreo critică împotriva Comisiei sau a actelor adoptate de aceasta. În cadrul celui de al treilea motiv, care este legat de primul motiv, reclamanta susține că directorul executiv al ECHA nu putea adopta o decizie în ceea ce privește dimensiunea întreprinderilor înregistrate. În sfârșit, în cadrul celui de al patrulea motiv, care evocă în special o anumită lipsă de putere a ECHA la momentul adoptării deciziei MB/D/29/2010 și a Deciziei MB/21/2012/D, reclamanta arată pur și simplu că Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013 „nu conțin nicio dispoziție specifică referitoare la această taxă [administrativă] sau cel puțin la aplicarea acesteia”. Reclamanta adaugă că, în ceea ce privește stabilirea valorii taxei administrative, atunci când o persoană fizică și juridică nu reușește să demonstreze că are dreptul la reducerea redevenței aplicabile IMM-urilor, „această sarcină aparține Comisiei care – de altfel – pare ca, pentru moment, să fi renunțat la aceasta”. Prin acest motiv nu se reproșează Comisiei sau actelor adoptate de aceasta vreo nelegalitate.

37 Reclamanta susține astfel că atât Comisia, cât și Tribunalul s-au limitat să se bazeze pe conjecturi în ceea ce privește raționamentele și considerațiile precise, atât faptice, cât și juridice, care ar putea fi de natură să fi susținut cererile sale de anulare a Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013. Or, articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 are ca obiect să prevină mai ales o astfel de situație, sursă de insecuritate juridică și incompatibilă cu o bună administrare a justiției (a se vedea în acest sens Ordonanța din 19 mai 2008, TF1/Comisia, T-144/04, EU:T:2008:155, punctul 57).

38 În orice caz, presupunând că motivele invocate de reclamantă pot fi atașate la cererea sa urmărind anularea Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013, respectând astfel articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, este

suficient să se constate că acțiunea în anulare ar fi în această privință vădit inadmisibilă prin prisma dispozițiilor articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, după cum susține în mod întemeiat Comisia. Astfel, pe de o parte, Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013, al căror destinatar nu este reclamanta, nu îi aduc atingere ca urmare a anumitor calități care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, o individualizează într-o manieră similară cu cea a unui destinatar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 72 și jurisprudența citată). Pe de altă parte, Regulamentul nr. 340/2008, precum și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013 cuprind măsuri de executare, și anume în special actele adoptate de ECHA și care sunt contestate de reclamantă în prezenta cauză.

39 Argumentele prezentate de reclamantă în stadiul observațiilor sale cu privire la excepția de inadmisibilitate potrivit cărora ea „ar fi dorit” să atace Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013, „inclusiv în sensul articolului 277 TFUE”, nu pot modifica această concluzie.

40 Presupunând că cererea reclamantei privind anularea Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013 ar putea fi interpretată ca urmărind, de fapt, să se declare inaplicabile regulamentele menționate, trebuie amintit că posibilitatea de a invoca inaplicabilitatea unui act cu caracter general în temeiul articolului 277 TFUE nu constituie un drept la acțiune autonom și nu poate fi exercitată decât pe cale incidentală (a se vedea Ordonanța din 8 iulie 1999, Area Cova și alții/Consiliul, T-194/95, EU:T:1999:141, punctul 78 și jurisprudența citată). Prin urmare, simpla invocare a unei excepții de nelegalitate împotriva unei reglementări adoptate de Comisie nu poate permite atragerea acestei instituții în fața Tribunalului. Orice altă interpretare ar echivala cu a repune în discuție faptul că posibilitatea de a invoca inaplicabilitatea unui act cu caracter general în temeiul articolului 277 TFUE nu constituie un drept la acțiune autonom.

41 În plus și cu titlu suplimentar, nu reiese din cererea introductivă că reclamanta ar fi invocat în temeiul articolului 277 TFUE o excepție de nelegalitate împotriva Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013. Trebuie amintit, în această privință, că litigiul este determinat de cererea de sesizare a instanței și că o excepție de nelegalitate este inadmisibilă atunci când este prezentată într-un stadiu ulterior al procedurii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 2005, Common Market Fertilizers/Comisia, T-134/03 și T-135/03, EU:T:2005:339, punctul 51 și jurisprudența citată). Or, în speță, rezultă din cererea introductivă că reclamanta a depus o acțiune întemeiată pe articolul 263 TFUE, solicitând Tribunalului „[a]nularea actelor atacate și indicate în introducere”, inclusiv a Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013. Articolul 277 TFUE nu face parte dintre dispozițiile invocate în cererea introductivă în susținerea acțiunii, ceea ce reclamanta a recunoscut în cadrul ședinței. Pe de altă parte, niciun element nu susține teza reclamantei potrivit căreia aceasta ar fi invocat, în stadiul cererii introductive, o excepție de nelegalitate împotriva acestor două regulamente. Mai exact, astfel cum s-a arătat anterior, expunerea motivelor invocate în susținerea acțiunii, cuprinsă în cererea introductivă, nu precizează în ce măsură Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013 ar fi afectate de nelegalitate. În plus, excepția de nelegalitate invocată de reclamantă în stadiul observațiilor sale cu privire la excepția de inadmisibilitate nu se bazează pe niciun element de drept sau de fapt semnalat în cursul procedurii.

42 Pe de altă parte, pentru a analiza posibilitatea reclamantei de a se prevala, în susținerea acțiunii împotriva unui act individual, de nelegalitatea unui act cu caracter general, este necesar să se analizeze printre altele dacă reclamanta invocă împotriva actului menționat unul dintre cele patru motive de anulare vizate la articolul 263 al doilea paragraf TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul, T-15/11, EU:T:2012:661, punctul 46 și jurisprudența citată).

Or, lectura înscrisurilor reclamantei nu permite să se determine care sunt motivele sau criticile, vizate la articolul 263 al doilea paragraf TFUE, care susțin în mod specific excepțiile de nelegalitate invocate împotriva Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013.

43 Prin urmare, trebuie să se considere cu titlu suplimentar că, întrucât a fost invocată de reclamantă în stadiul observațiilor sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, excepția de nelegalitate împotriva Regulamentului nr. 340/2008 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013 este inadmisibilă.

44 În al doilea rând, presupunând că acțiunea, în măsura în care urmărește anularea Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D, ar fi îndreptată în mod valabil împotriva Comisiei întrucât, în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 340/2008, deciziile menționate nu puteau fi adoptate decât după ce ar fi primit un „aviz favorabil” al Comisiei, aceasta ar fi în mod vădit inadmisibilă, astfel cum a susținut în mod întemeiat Comisia, în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 16 iulie 2015 (punctul 13 de mai sus). Astfel, în afara faptului că cererea introductivă este în mod evident lipsită de claritate și de precizie în această privință, în sensul articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, niciun element nu permite să se considere că reclamanta ar fi vizată în mod individual de aceste decizii. În continuare, presupunând că aceste decizii pot fi calificate ca acte de reglementare în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, acestea cuprind măsuri de executare, astfel cum o demonstrează adoptarea Deciziei SME(2013) 1328. În plus, întrucât Deciziile MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D au fost adoptate la 12 noiembrie 2010 și, respectiv, la 12 februarie 2013 și întrucât reclamanta a avut cunoștință despre acestea cel târziu la 26 februarie 2013, prin scrisoarea adresată de ECHA, acțiunea depusă la 25 iulie 2013 a fost formulată cu întârziere. În sfârșit, trebuie să respingă argumentele reclamantei, invocate în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 16 iulie 2015 (punctul 13 de mai sus), potrivit cărora Tribunalul nu putea, din oficiu, să ridice problema admisibilității acțiunii, în măsura în care urmărea anularea Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D. Astfel, întrucât condițiile de admisibilitate a unei acțiuni sunt de ordine publică, Tribunalul trebuie să le examineze din oficiu și controlul său, în această privință, nu se limitează numai la cauzele de inadmisibilitate invocate de părți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2015, SV Capital/ABE, T-660/14, EU:T:2015:608, punctele 45 și 50).

45 Pe de altă parte, presupunând că reclamanta a intenționat, prin intermediul celui de al patrulea motiv, să ridice o excepție de nelegalitate împotriva Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D, aceasta nu poate justifica formularea unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE, împotriva Comisiei, și nici nu poate permite să se considere că această instituție ar fi obligată să se apere în fața Tribunalului în acest context (a se vedea punctul 40 de mai sus și jurisprudența citată).

46 Având în vedere toate aceste elemente, este necesar să se considere că acțiunea, în măsura în care este îndreptată împotriva Comisiei, este inadmisibilă.

2. *Cu privire la admisibilitatea anumitor capete de cerere ale acțiunii în anulare formulate împotriva ECHA*

47 În primul rând, ECHA susține că acțiunea, în măsura în care urmărește anularea facturilor nr. 10040807, nr. 10040817 și nr. 10040824, este inadmisibilă întrucât facturile menționate nu sunt acte atacabile. Aceste facturi nu ar produce efecte juridice distincte de cele ale Deciziei SME(2013) 1328. Ele nu ar modifica situația juridică a reclamantei, deoarece s-ar limita la urmărirea executării Deciziei SME(2013) 1328.

48 În al doilea rând, ECHA consideră că acțiunea este inadmisibilă în măsura în care vizează anularea scrisorii sale din 24 iulie 2013. În această scrisoare, ECHA ar fi răspuns pur și simplu la argumentele prezentate de reclamantă fără a modifica totuși situația sa juridică. În răspunsul său la măsurile de

organizare a procedurii din 15 septembrie 2015 (a se vedea punctul 13 de mai sus), ECHA arată că aceeași este și situația e-mailului său din 23 mai 2013. Prin urmare, acțiunea ar fi de asemenea inadmisibilă în această privință.

49 În al treilea rând, acțiunea ar fi inadmisibilă în măsura în care urmărește anularea Regulamentului nr. 340/2008 și a oricărui alt act conex, prealabil sau consecutiv, în măsura în care un asemenea act ar aduce atingere intereselor reclamantei. ECHA susține în această privință că acțiunea nu specifică suficient de clar motivele invocate, nici obiectul litigiului.

50 Reclamanta susține că facturile nr. 10040807, nr. 10040817 și nr. 10040824, precum și scrisoarea ECHA din 24 iulie 2013 produc efecte juridice în privința sa și că, prin urmare, acestea pot face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 263 TFUE. Pe de altă parte, întrucât admisibilitatea capetelor de cerere care vizează actele indicate în introducerea cererii introductive nu a fost contestată, admisibilitatea acțiunii împotriva celor trei facturi menționate mai sus și împotriva scrisorii ECHA din 24 iulie 2013 este nerelevantă, deoarece aceste acte ar trebui, în orice caz, să fie declarate nule în cazul în care acțiunea în anulare ar fi admisă. În plus, în ceea ce privește e-mailul ECHA din 23 mai 2013, reclamanta susține în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 15 septembrie 2015 (a se vedea punctul 13 de mai sus) că tocmai prin acest e-mail a putut lua la cunoștință motivele pentru care ECHA îi refuza statutul de IMM.

51 În ceea ce privește acțiunea, în măsura în care aceasta vizează Regulamentul nr. 340/2008, reclamanta indică în replică faptul că ar fi fundamentată în mod corespunzător în cererea introductivă. Prin intermediul acțiunii formulate, reclamanta ar fi atacat, cu titlu subsidiar, regulamentul menționat, care ar constitui temeiul actelor atacate cu titlu principal. Regulamentul de procedură nu ar obliga un reclamant să repete pentru fiecare act atacat toate motivele invocate în susținerea acțiunii.

52 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, numai măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantei, modificând în mod distinct situația juridică a acesteia, constituie acte susceptibile să facă obiectul unei acțiuni în anulare în sensul articolului 263 TFUE (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 9, Ordonanța din 4 octombrie 1991, Bosman/Comisia, C-117/91, EU:C:1991:382, punctul 13, și Hotărârea din 15 ianuarie 2003, Philip Morris International/Comisia, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 și T-272/01, EU:T:2003:6, punctul 77).

53 Pentru a determina dacă o măsură a cărei anulare este solicitată poate face obiectul unei căi de atac, trebuie să se ia în considerare conținutul acestei măsuri, forma în care a fost adoptată fiind, în principiu, lipsită de importanță în această privință (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 9, Hotărârea din 28 noiembrie 1991, Luxemburg/Parlamentul, C-213/88 și C-39/89, EU:C:1991:449, punctul 15, și Hotărârea din 24 martie 1994, Air France/Comisia, T-3/93, EU:T:1994:36, punctele 43 și 57).

54 Pe de altă parte, o decizie pur confirmativă a unei decizii precedente nu este un act atacabil, astfel încât o acțiune îndreptată împotriva unei asemenea decizii este inadmisibilă (Hotărârea din 25 octombrie 1977, Metro SB-Großmärkte/Comisia, 26/76, EU:C:1977:167, punctul 4, și Hotărârea din 5 mai 1998, Regatul Unit/Comisia, C-180/96, EU:C:1998:192, punctele 27 și 28; a se vedea de asemenea Ordonanța din 10 iunie 1998, Cementir/Comisia, T-116/95, EU:T:1998:120, punctul 19 și jurisprudența citată).

55 În ceea ce privește noțiunea de act confirmativ, reiese din jurisprudență că un act este considerat pur confirmativ în privința unei decizii anterioare dacă nu conține niciun element nou în raport cu decizia anterioară și nu a fost precedat de o reexaminare a situației destinatarului acestei decizii (Hotărârea din 7 februarie 2001, Inpesca/Comisia, T-186/98, EU:T:2001:42, punctul 44, și Ordonanța din 29 aprilie 2004, SGL Carbon/Comisia,T-308/02, EU:T:2004:119, punctul 51).

56 În primul rând, referitor la admisibilitatea acțiunii în măsura în care urmărește anularea facturilor nr. 10040807, nr. 10040817 și nr. 10040824 trebuie arătat că, spre deosebire de ceea ce prevala în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 2 octombrie 2014, Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), Decizia SME(2013) 1328, face referire în mod expres la Decizia MB/D/29/2010, astfel cum a fost modificată prin Decizia MB/21/2012/D, și că se precizează că „ECHA va emite […] o factură pentru o taxă administrativă în cuantum de 19 000 de euro”. Se indică de asemenea că ECHA va emite o factură suplimentară prin intermediul unei cereri pentru a acoperi diferența dintre redevența plătită inițial și redevența prevăzută de Regulamentul nr. 340/2008 pentru o întreprindere mare, conform articolului 4 alineatul (1) din Decizia MB/D/29/2010. Rezultă că Decizia SME(2013) 1328 cuprindea elementele esențiale ale obligațiilor reclamantei față de ECHA. Prin urmare, facturile nr. 10040817 și nr. 10040824 au natura unor acte de executare a acestei decizii și constituie acte confirmative în sensul jurisprudenței citate la punctul 55 de mai sus (a se vedea prin analogie Ordonanța din 30 iunie 2009, CPEM/Comisia, T-106/08, nepublicată, EU:T:2009:228, punctul 32). În consecință, acțiunea este inadmisibilă în măsura în care urmărește anularea facturilor nr. 10040807, nr. 10040817 și nr. 10040824.

57 În al doilea rând, în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii în măsura în care vizează anularea e-mailului ECHA din 23 mai 2013, este suficient să se constate că acest e-mail urmărea să răspundă la cererea de clarificări cu privire la Decizia SME(2013) 1328, adresată de reclamantă la 21 mai 2013, fără a produce însă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantei, modificând în mod distinct situația sa juridică. În special, acest e-mail arăta că reclamanta ar fi trebuit să furnizeze datele referitoare la întreprinderea Calme Lux SA, în temeiul articolului 6 alineatul (3) din anexa la Recomandarea 2003/361, și că, în lipsa transmiterii acestor date, ECHA nu era în măsură să stabilească faptul că reclamanta era într-adevăr o IMM. Prin urmare, e-mailul din 23 mai 2013 nu făcea decât să repete ceea ce se indicase deja reclamantei în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea Deciziei SME(2013) 1328, în special prin scrisoarea din 26 februarie 2013 și e-mailurile din 14 mai, din 19 iunie, din 4 iulie și din 8 august 2012 și din 4 martie 2013 În consecință acțiunea este inadmisibilă în măsura în care urmărește anularea e-mailului ECHA din 23 mai 2013.

58 În al treilea rând, în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii în măsura în care privește anularea scrisorii ECHA din 24 iulie 2013, este suficient să se constate că această scrisoare viza să răspundă la cererea de clarificări cu privire la Decizia SME(2013) 1328, adresată de reclamantă la 10 iulie 2013, fără a produce însă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele sale, modificând în mod distinct situația sa juridică. Mai exact, această scrisoare se limita să reamintească contextul juridic relevant, să facă trimitere la Decizia SME(2013) 1328 și să precizeze reclamantei că toate argumentele sale fuseseră luate în considerare în mod corespunzător înainte de adoptarea deciziei menționate. În consecință, acțiunea este inadmisibilă în măsura în care urmărește anularea scrisorii ECHA din 24 iulie 2013.

59 În al patrulea rând, în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii în măsura în care urmărește anularea „oricărui act conex, prealabil sau consecutiv, care ar prejudicia interesul reclamantei”, este necesar să se amintească faptul că, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, precum și al articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, orice cerere trebuie să indice obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. În speță, este suficient să se constate că cererea reclamantei nu este suficient de precisă și nu permite Tribunalului să identifice actele a căror anulare este solicitată. În consecință, acțiunea este inadmisibilă în măsura în care urmărește anularea „oricărui act conex, prealabil sau consecutiv, care ar prejudicia interesul reclamantei”.

60 În sfârșit, pentru motive identice cu cele expuse la punctele 38 și 44 de mai sus, trebuie să se considere că acțiunea în anulare este inadmisibilă, în măsura în care urmărește anularea Regulamentului nr. 340/2008, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013 și a Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D. În plus, în ceea ce privește acțiunea în anulare a Regulamentului nr. 340/2008 și a

Regulamentului de punere în aplicare nr. 254/2013 și presupunând că a fost îndreptată împotriva ECHA, aceasta ar fi vădit inadmisibilă în măsura în care, în principiu, acțiunile trebuie îndreptate împotriva autorului actului atacat, cu alte cuvinte împotriva instituției sau a organismului Uniunii care a emis decizia (Hotărârea din 8 octombrie 2008, Sogelma/AER, T-411/06, EU:T:2008:419, punctul 49). În cele din urmă, presupunând că, atunci când reclamanta indică, în replică, faptul că a atacat „cu titlu subsidiar" Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013, care ar constitui „temeiul juridic" al actelor adoptate de ECHA, aceasta invocă în realitate o excepție de nelegalitate împotriva regulamentelor menționate, respectiva excepție ar trebui declarată inadmisibilă pentru motive identice cu cele expuse la punctele 41-43 de mai sus.

61 Având în vedere cele ce precedă, examinarea acțiunii formulate împotriva ECHA trebuie circumscrisă cererii de anulare a Deciziei SME(2013) 1328.

3. *Cu privire la fond*

62 Trebuie amintit că în Decizia SME(2013) 1328, ECHA a apreciat că nu primise dovezile necesare pentru a concluziona că reclamanta este o întreprindere mică și că, potrivit articolului 4 alineatul (1) din Decizia MB/D/29/2010, aceasta ar trebui să achite redevența aplicabilă unei întreprinderi mari. Astfel cum reiese din elementele prezentate în cadrul dezbaterilor, ECHA a considerat, după examinarea mai multor informații complementare furnizate de reclamantă, că aceasta trebuia considerată ca fiind afiliată a două întreprinderi, în speță Saced SpA și Cogefin Srl, și ca fiind parteneră a alte două întreprinderi, în speță Premix SpA și Sicical SpA. Pe de altă parte, ECHA a reținut că o întreprindere, Calme Lux, trebuia considerată ca fiind afiliată Sicical. În acest context, ECHA a solicitat în repetate rânduri reclamantei să îi furnizeze informații referitoare la Calme Lux. ECHA nu a primit aceste informații.

63 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive. Primul motiv este întemeiat pe o lipsă, pe un abuz și pe un exces de putere din partea ECHA, în cadrul adoptării Deciziei SME(2013) 1328. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare în aplicarea Recomandării 2003/361 și pe o încălcare a principiului proporționalității. Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta invocă o lipsă și un abuz de putere din partea directorului executiv al ECHA. Al patrulea motiv este întemeiat pe o lipsă, pe un abuz și pe un exces de putere din partea ECHA în cadrul adoptării Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D.

*Cu privire la capetele de cerere în anulare*

Observații preliminare cu privire la motivarea Deciziei SME(2013) 1328

64 În răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 15 septembrie 2015 (punctul 13 de mai sus), reclamanta a indicat că Decizia SME(2013) 1328 era „intrinsec lipsită de motivare". În special, reclamanta a precizat că această decizie nu conținea decât o listă de reglementări aplicabile, de comunicări între părți și de documente adresate ECHA, precum și o enumerare de documente anexate.

65 Reclamanta invocă aici un motiv nou. Cu toate acestea, o nemotivare sau o motivare insuficientă ține de încălcarea normelor fundamentale de procedură în sensul articolului 263 TFUE și constituie un motiv de ordine publică ce poate și chiar trebuie să fie invocat din oficiu de instanța Uniunii (Hotărârea din 2 decembrie 2009, Comisia/Irlanda și alții, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punctul 34).

66 Conform unei jurisprudențe constante, pe de o parte, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de

temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. În ceea ce privește în special motivarea deciziilor individuale, obligația de a motiva asemenea decizii are astfel ca scop, în afară de a permite un control judiciar, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a cunoaște dacă decizia prezintă eventuale vicii care să permită să i se conteste validitatea. Pe de altă parte, cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului în cauză, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept relevante, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 CE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul normelor juridice care guvernează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 19 martie 2015, Dole Food și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, C-286/13 P, EU:T:2015:184, punctele 93 și 94 și jurisprudența citată).

67 În speță, ținând seama de dispozițiile reglementare reluate în Decizia SME(2013) 1328 și de schimburile de comunicări și de documente dintre ECHA și reclamantă, astfel cum au fost amintite în Decizia SME(2013) 1328, reclamanta era perfect în măsură să înțeleagă că decizia ECHA se baza pe lipsa transmiterii datelor relevante. În special, ECHA a solicitat în repetate rânduri reclamantei să îi furnizeze informații referitoare la Calme Lux, vizând în special articolul 6 alineatul (3) din anexa la Recomandarea 2003/361. Această dispoziție privește luarea în considerare a datelor întreprinderilor afiliate întreprinderilor partenere ale întreprinderii în cauză, ceea ce este cazul Calme Lux, astfel cum a recunoscut reclamanta în ședință. În consecință, este necesar să se considere că Decizia SME(2013) 1328 îndeplinește cerințele articolului 296 TFUE.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o lipsă, pe un abuz și pe un exces de putere din partea ECHA, în cadrul adoptării Deciziei SME(2013) 1328

68 Reclamanta arată că, în temeiul articolului 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1907/2006, ECHA nu poate decât să respingă o înregistrare în cazul în care documentația furnizată de întreprinderea declarantă este incompletă. Competențele ECHA ar fi competențe de ordin consultativ și competențe de executare și de gestiune, în ceea ce privește controlul dosarelor și instrumentarea activităților de verificare științifice, tehnice sau administrative. Repartizarea sarcinilor între Comisie și ECHA s-ar baza pe stabilirea criteriilor de verificare a naturii juridice a IMM-urilor, ECHA neputând adăuga propriile reguli sau orientări în mod discreționar la cele emise de Comisie. ECHA nu ar putea, așadar, să atribuie secretariatului său competența exclusivă de a se pronunța în mod autonom cu privire la aplicarea Recomandării 2003/361 în cadrul cererilor de înregistrare.

69 Pe de altă parte, reclamanta subliniază că Comisia ar face trimitere la noțiunea de IMM astfel cum rezultă aceasta din Recomandarea 2003/361, fără să introducă totuși sau să integreze dispozițiile acestei recomandări într-un act cu caracter obligatoriu și general. În orice caz, simpla trimitere efectuată la Recomandarea 2003/361 ar atesta intenția Comisiei de a acorda pe larg beneficiul redevenței reduse de înregistrare. În speță, ECHA ar fi impus dimpotrivă reclamantei să furnizeze dovezi cu privire la un număr semnificativ de date referitoare la activitățile sale, pe o perioadă lungă, sau la cele ale unor societăți terțe. În această privință, ECHA ar fi decis să aplice subcriteriile reluate în anexa la Recomandarea 2003/361 (mai exact, existența unei legături cu o altă societate) fără să se limiteze la aplicarea definiției simple a IMM-urilor care rezultă din recomandarea menționată. Or, simpla trimitere efectuată în Regulamentul nr. 340/2008 la subcriteriile reluate în anexa la Recomandarea 2003/361 s-ar afla la articolul 12 din regulamentul menționat și ar privi exclusiv întreprinderile stabilite în afara Uniunii. ECHA ar fi efectuat, așadar, o interpretare eronată a Regulamentului nr. 340/2008. Prin urmare, ECHA ar fi abuzat de delegarea de competență primită din partea Comisiei definind propria noțiune de IMM, care ar fi restrictivă. Prin faptul că a solicitat reclamantei date care provin de la o societate terță, cu care aceasta are relații de parteneriat și pe care nu a fost în măsură să le prezinte, ECHA ar fi substituit și ar fi adăugat în mod discreționar propriile criterii de apreciere și de procedură la cele indicate de Comisie. Întrucât a depășit simpla verificare a

caracterului complet al cererii, ECHA și-ar fi depășit competența. Singura explicație plauzibilă a comportamentului ECHA care consta în a solicita un număr semnificativ de documente reclamantei ar consta într-un abuz de putere care viza să demonstreze că reclamanta nu îndeplinea criteriile stabilite de Recomandarea 2003/361, în pofida probelor contrarii prezentate. În acest context, reclamanta adaugă că ECHA a acționat cu rea-credință în ceea ce o privește și nu i-a acordat niciun ajutor adecvat în cursul procedurii de înregistrare și de verificare. Abia în stadiul procedurii în fața Tribunalului ECHA ar formula reproșuri în privința reclamantei, depunând la dosar documente pe care le-ar fi procurat după introducerea acțiunii.

70 În plus, în replică, reclamanta susține că ECHA își întemeiază apărarea pe o competență „implicită” care îi permite să verifice dimensiunea întreprinderilor declarante. Or, atribuirea unor competențe ar trebui să provină dintr-un act explicit. ECHA ar face o confuzie între faptul de a „solicita” informații suplimentare și faptul de a „aprecia” aceste informații. Apărarea ECHA ar fi de altfel în contradicție cu scrisoarea sa din 24 iulie 2013, în care ECHA ar fi considerat că competența sa decurgea direct din Recomandarea 2003/361. Articolul 59 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 al Comisiei din 19 noiembrie 2002 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO 2002, L 357, p. 72, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 74) ar stabili, pe de altă parte, o diferențiere între redevențe și taxele stabilite integral de legislație și valorile care puteau fi stabilite prin decizii ale consiliilor de administrație ale organismelor Uniunii. Delegarea de competențe conferită ECHA în materie financiară ar fi limitată la taxele percepute pentru serviciile furnizate la cererea unei părți, prevăzute la articolul 11 din Regulamentul nr. 340/2008. Această delegare nu ar include taxa administrativă, prevăzută la articolul 13 din Regulamentul nr. 340/2008, care ar intra, la rândul său, sub incidența articolului 74 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 1907/2006 și ar trebui stabilită într-un regulament al Comisiei. Articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008 nu ar permite ECHA să stabilească cuantumul taxei administrative. În plus, Comisia nu și-ar fi îndeplinit obligația de control tolerând ca, în realitate, ECHA să își acorde puteri în lipsa unei delegări exprese în acest sens.

71 ECHA contestă argumentele prezentate de reclamantă.

72 Trebuie arătat că primul motiv se bazează în esență pe trei aspecte. Primul aspect privea competența ECHA care constă în a evalua dimensiunea întreprinderilor declarante. Al doilea aspect evidențiază un exces și chiar un abuz de putere din partea ECHA în aplicarea Recomandării 2003/361. Al treilea aspect se bazează pe un exces și chiar pe un abuz de putere din partea ECHA în ceea ce privește informațiile solicitate reclamantei.

– Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat în esență pe lipsa de competență a ECHA în a evalua dimensiunea întreprinderilor declarante

73 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, reclamanta susține în esență că ECHA nu dispune de competența necesară pentru a evalua dimensiunea întreprinderilor declarante în cadrul stabilirii redevenței aplicabile înregistrării în cauză. Această competență ar fi atribuită Comisiei, întocmai prevederilor referitoare la stabilirea redevențelor.

74 Or, premisa reclamantei se bazează pe o interpretare eronată a textelor relevante. Trebuie să se sublinieze că unul dintre obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 1907/2006 este de a garanta că ECHA asigură o gestionare eficientă a aspectelor tehnice, științifice și administrative ale regulamentului menționat și joacă un rol decisiv în punerea sa în aplicare, în special prin acordarea unor capacități de reglementare ridicate [considerentele (15) și (95) ale Regulamentului nr. 1907/2006]. Revine în special ECHA, în cadrul funcțiilor de execuție bugetară care îi sunt atribuite, sarcina de a asigura recuperarea oricăror venituri care îi revin, printre care figurează redevențele plătite de întreprinderi (articolele 96 și 97 din Regulamentul nr. 1907/2006). În plus, reiese în mod expres din

articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul nr. 340/2008 că ECHA „poate solicita, în orice moment, dovada faptului că se îndeplinesc condițiile necesare pentru reducerea redevențelor sau a drepturilor sau pentru scutire de la plata redevențelor”. Pe de altă parte, potrivit articolului 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008, ECHA percepe redevența sau dreptul integral, precum și o taxă administrativă, „[a]tunci când o persoană fizică sau juridică care revendică dreptul la reducerea sau scutirea de la plata unei redevențe nu poate să demonstreze că are dreptul la o astfel de reducere sau scutire”. Rezultă că ECHA dispune de competența necesară pentru a verifica îndeplinirea condițiilor cerute pentru ca o întreprindere declarantă să poată beneficia de o reducere de redevențe sau de taxe sau de o scutire de redevență.

75 Articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1907/2006, invocat de reclamantă, nu poate modifica această concluzie din moment ce articolul menționat are o finalitate diferită, și anume cea de a se asigura că dosarele de înregistrare depuse de întreprinderile declarante sunt complete. Prin urmare, respectiva dispoziție nu poate repune în discuție competența de care dispune ECHA pentru a verifica îndeplinirea condițiilor cerute pentru ca o întreprindere declarantă să poată beneficia de o reducere de redevențe sau de taxe sau de o scutire de redevență.

76 Având în vedere aceste elemente, se impune respingerea primului aspect al primului motiv ca neîntemeiat.

– Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat în esență pe un exces sau pe un abuz de putere în aplicarea Recomandării 2003/361

77 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, reclamanta susține în esență că ECHA ar fi trebuit să se limiteze la aplicarea definiției categoriilor de întreprinderi reluată la articolul 2 din anexa la Recomandarea 2003/361, fără aplicarea celorlalte criterii menționate în anexa respectivă și în special a celor reluate la articolul 3 din aceasta, referitoare la „[t]ipurile de întreprinderi luate în considerare pentru calculul efectivului și al cuantumurilor financiare”. În consecință, ECHA nu ar fi putut solicita reclamantei elemente de informare referitoare la anumite societăți partenere sau afiliate.

78 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, un act reprezintă un abuz de putere numai dacă rezultă din indicii obiective, relevante și concordante că a fost adoptat în scopul exclusiv sau cel puțin determinant de a atinge alte obiective decât cele declarate sau de a eluda o procedură special prevăzută de tratat pentru a răspunde circumstanțelor cauzei (Hotărârea din 10 martie 2005, Spania/Consiliul, C-342/03, EU:C:2005:151, punctul 64).

79 În speță, trebuie arătat că atât Regulamentul nr. 1907/2006, la articolul 3, cât și Regulamentul nr. 340/2008, în considerentul (9) și la articolul 2, fac trimitere la Recomandarea 2003/361 în privința definirii IMM-urilor. Potrivit considerentului (1) al Recomandării 2003/361, aceasta urmărește să asigure respectarea aceleiași definiții a IMM-urilor la nivelul Uniunii. Această definiție este utilizată, în temeiul articolului 1 din Recomandarea 2003/361, în politicile Uniunii.

80 În special, potrivit articolului 3 punctul 36 din Regulamentul nr. 1907/2006, IMM-urile sunt întreprinderi mici și mijlocii „conform definiției care figurează în Recomandarea [2003/361]”. Potrivit articolului 2 din Regulamentul nr. 340/2008, o întreprindere mică este deopotrivă „o întreprindere mică în sensul Recomandării [2003/361]”. O trimitere similară este efectuată la articolul 2 din Regulamentul nr. 340/2008 în ceea ce privește definiția întreprinderilor mici și mijlocii. Prin urmare, reglementarea relevantă efectuează o trimitere expresă la Recomandarea 2003/361 pentru a defini ceea ce trebuie să se înțeleagă în special prin „întreprindere mică”. Contrar sugestiei reclamantei, nu se poate exclude, în principiu, că dispozițiile unei recomandări se pot aplica prin intermediul unei trimiteri exprese dintr-un regulament la dispozițiile acesteia din urmă sub rezerva respectării principiilor generale de drept și în special a principiului securității juridice (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 ianuarie 2008, Viamex Agrar Handel și ZVK, C-37/06 și C-58/06, EU:C:2008:18,

punctul 28). Or, în speță, reclamanta nu a prezentat niciun element care ar permite să se considere că trimiterea efectuată de Regulamentele nr. 1907/2006 și 340/2008 ar fi contrară principiilor generale de drept. În plus, trimiterea menționată are drept obiectiv, prin punerea în aplicare a dispozițiilor relevante ale Recomandării 2003/361, aplicarea aceleiași definiții a IMM-urilor în cadrul politicilor Uniunii, ceea ce corespunde obiectivului recomandării respective.

81 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamantă, nimic nu permite să se considere, în lipsa unei indicații în acest sens, că trimiterea expresă efectuată de regulamentele relevante nu ar privi decât o parte a definiției IMM-urilor reluate în Recomandarea 2003/361, excluzând anumite criterii dintre cele menționate în anexa la recomandarea menționată. Trebuie arătat, în această privință, că titlul I din anexa la Recomandarea 2003/361 se intitulează „Definiția întreprinderilor mici și mijlocii adoptată de Comisie” și că articolul 3 punctul 36 din Regulamentul nr. 1907/2006 face trimitere în mod expres la definiția IMM-urilor care figurează în Recomandarea nr. 2003/361. Această definiție, astfel cum este avută în vedere de titlul I din anexa la Recomandarea 2003/361, include nu numai efectivul și pragurile financiare care permit definirea categoriilor de întreprinderi (articolul 2 din anexa la Recomandarea 2003/361), ci și printre altele tipurile de întreprinderi luate în considerare pentru calculul efectivului și al cuantumurilor financiare (articolul 3 din anexa la Recomandarea 2003/361). În plus, excluderea sugerată de reclamantă ar avea drept efect să lipsească Recomandarea 2003/361 de efectul său util, și anume respectarea aceleiași definiții a IMM-urilor în cadrul punerii în aplicare a politicilor Uniunii. În plus, trebuie să se asigure că definiția IMM-urilor nu este eludată pentru motive pur formale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, punctul 33 și jurisprudența citată). În sfârșit, invocarea de către reclamantă a articolului 12 din Regulamentul nr. 340/2008 nu poate modifica această concluzie, întrucât articolul menționat urmărește să abordeze situația specifică, care nu este cea din speță, a reprezentării exclusive a unui fabricant, a unei persoane care a formulat un preparat sau a unui producător al unui articol care nu este stabilit în Uniune.

82 Ținând seama de cele ce precedă, niciun element nu permite să se considere că ECHA, prin decizia de a aplica totalitatea criteriilor reluate în anexa la Recomandarea 2003/361, ar fi săvârșit un exces și chiar un abuz de putere.

83 În consecință, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat în esență pe un exces sau pe un abuz de putere în ceea ce privește informațiile solicitate reclamantei

84 Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, reclamanta susține în esență că ECHA ar fi săvârșit un exces, și chiar un abuz de putere solicitându-i un număr semnificativ de informații referitoare la activitățile sale, pe o perioadă lungă, sau la cele ale unor societăți terțe.

85 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că revine întreprinderii declarante, la cererea ECHA, să demonstreze că are dreptul la o reducere sau la o scutire de redevență [articolul 13 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 340/2008]. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din analiza celui de al doilea aspect al primului motiv, ECHA putea solicita reclamantei să prezinte elemente care să dovedească faptul aceasta era efectiv o „întreprindere mică” în sensul Recomandării 2003/361, inclusiv informații referitoare la eventuale întreprinderi partenere sau afiliate.

86 În speță, trebuie constatat, astfel cum arată ECHA în înscrisurile sale, că, prin scrisorile din 20 februarie și din 20 martie 2012, reclamanta a fost invitată să prezinte informații cu privire la numărul de salariați și la bilanțurile aferente ultimelor două exerciții contabile care precedă înregistrările, precum și informații cu privire la structura sa de proprietate la momentul depunerii dosarelor de înregistrare, inclusiv informații privind întreprinderile afiliate reclamantei sau partenere ale acesteia. În ceea ce privește cererea privind numărul de salariați și bilanțurile ultimelor două exerciții contabile, aceasta se justifica în special din perspectiva a articolului 4 alineatul (2) din anexa

la Recomandarea 2003/361. Potrivit acestei dispoziții, „[d]acă, la data închiderii conturilor, o întreprindere constată că, pe o bază anuală, a depășit sau s-a situat sub plafoanele privind numărul de angajați sau pragurile financiare prevăzute la articolul 2, întreprinderea în cauză nu pierde sau dobândește statutul de întreprindere mică sau mijlocie sau de microîntreprindere, cu excepția cazului în care pragurile respective sunt depășite pe parcursul a două exerciții financiare consecutive”. Pe de altă parte, astfel cum se indică prin diferitele schimburi de scrisori sau e-mailuri dintre ECHA și reclamantă, cererile ECHA privind structura de proprietate a reclamantei și informațiile privind societățile considerate drept partenere sau afiliate se bazau de asemenea pe informații transmise de reclamantă și în special pe situațiile financiare auditate ale acesteia din urmă. ECHA a putut să constate printre altele, într-un e-mail adresat reclamantei la 4 martie 2013, că aceasta trebuia considerată ca fiind afiliată la două întreprinderi, în speță Saced și Cogefin, și parteneră a alte două întreprinderi, în speță Premix și Sicical. Pe de altă parte, ECHA a reținut că o întreprindere, Calme Lux, trebuia considerată ca fiind afiliată Sicical. Pe această bază și luând în considerare articolul 6 alineatul (3) primul paragraf din anexa la Recomandarea 2003/361, ECHA a solicitat printre altele reclamantei informații cu privire la Calme Lux. Acest articol prevede astfel că „datele întreprinderilor partenere ale întreprinderii în cauză trebuie să provină din evidențele contabile și din celelalte date ale acestora, consolidate dacă există. Acestora li se adaugă 100 % din datele întreprinderilor afiliate de întreprinderile partenere, cu excepția cazurilor în care datele contabile ale acestora au fost deja incluse prin consolidare”. Reclamanta a confirmat, în cadrul ședinței, că Calme Lux putea fi considerată o societate afiliată uneia dintre întreprinderile sale partenere, în speță Sicical. Rezultă din aceste elemente că cererea ECHA privind obținerea unor informații, în special în privința Calme Lux, luând în considerare criteriile stabilite de Recomandarea 2003/361 și documentele furnizate de reclamantă, nu poate fi considerată excesivă. În plus, reclamanta nu a prezentat nicio dovadă detaliată care ar conduce la concluzia că informațiile solicitate de ECHA nu îi puteau fi transmise. În special, reclamanta s-a limitat să declare în esență că nu putea transmite ECHA informații referitoare la o societate terță. Or, această împrejurare, nu este, în sine, de natură să demonstreze că reclamanta se confrunta cu o imposibilitate reală de a furniza ECHA informațiile solicitate. Pe de altă parte, ECHA a indicat în repetate rânduri reclamantei că Calme Lux îi putea furniza în mod direct informațiile în cauză, astfel cum rezultă, în special, din e-mailurile adresate reclamantei din 19 iunie, din 4 iulie și din 8 august 2012 și din 4 martie 2013. Reclamanta nu a reușit să demonstreze că o astfel de posibilitate nu ar fi putut fi pusă în aplicare în speță.

87 În ceea ce privește faptul că ECHA ar fi acționat cu rea-credință în cursul procedurii administrative și presupunând că acest argument al reclamantei, invocat în stadiul replicii, este admisibil și că ar trebui să fie interpretat ca vizând o încălcare a obligației de diligență sau de bună administrare care revine ECHA, acesta este, în orice caz, vădit neîntemeiat. Astfel, rezultă în mod evident din elementele prezentate în cadrul dezbaterilor și în special din scrisorile și din e-mailurile adresate de ECHA că reclamanta a fost informată constant în cursul procedurii administrative cu privire la informațiile pe care trebuia să le furnizeze și la motivele care întemeiau cererile ECHA.

88 Ținând seama de cele ce precedă, niciun element nu permite să se considere că ECHA, în special prin solicitarea informațiilor privind Calme Lux, ar fi săvârșit un exces și chiar un abuz de putere.

89 În consecință, al treilea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– Cu privire la argumentele complementare dezvoltate în cadrul replicii

90 Reclamanta dezvoltă, în stadiul replicii, argumente în completarea celor deja examinate anterior vizând să susțină că competența ECHA nu ar include taxa administrativă, prevăzută la articolul 13 din Regulamentul nr. 340/2008, care ar intra în competența Comisiei. Reclamanta reproșează deopotrivă Comisiei că nu și-a îndeplinit obligația de control tolerând ca ECHA să își atribuie, în practică, puteri în lipsa unei delegări exprese în acest sens.

91 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, invocarea de motive noi în cursul procedurii este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii. Un motiv care constituie dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, și care prezintă o legătură strânsă cu acesta trebuie declarat admisibil (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2011, Romana Tabacchi/Comisia, T-11/06, EU:T:2011:560, punctul 124 și jurisprudența citată).

92 Or, în speță, primul motiv, întemeiat pe o lipsă, pe un abuz și pe un exces de putere din partea ECHA, în cadrul adoptării Deciziei SME(2013) 1328 viza să repună în discuție competența ECHA pentru a efectua verificarea dimensiunii întreprinderilor declarante. Acest motiv, îndreptat împotriva Deciziei SME(2013) 1328, astfel cum a fost exprimat în cererea introductivă, nu urmărea să repună în discuție competența ECHA de adopta o taxă administrativă. Prin urmare, argumentele dezvoltate de reclamantă în stadiul replicii trebuie interpretate ca reprezentând un motiv nou. Pe de altă parte, acest motiv nou nu se bazează pe elemente de drept sau de fapt care ar fi apărut în cursul procedurii. În special, interpretarea dată de reclamantă argumentației în apărare a ECHA, potrivit căreia aceasta din urmă ar fi indicat că deține o competență „implicită” pentru a verifica dimensiunea întreprinderilor declarante, este vădit neîntemeiată deoarece ECHA a arătat în repetate rânduri în înscrisurile sale că deținea această competență în temeiul textelor relevante. În plus, partea argumentației în apărare a ECHA, invocată de reclamantă, privea competența prin care se permitea verificarea dimensiunii întreprinderilor declarante, iar nu pe cea prin care se permitea adoptarea unei taxe administrative. Prin urmare, argumentele invocate de reclamantă în stadiul replicii trebuie respinse ca fiind inadmisibile.

93 În orice caz, argumentele invocate de reclamantă sunt neîntemeiate. Astfel, după cum rezultă din articolul 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 340/2008, la care face trimitere articolul 13 alineatul (4) din același regulament, „[c]onsiliul de administrație al [ECHA] elaborează o clasificare a serviciilor și a drepturilor și o adoptă după obținerea avizului favorabil din partea Comisiei”. Trebuie arătat, în această privință, că obiectivul articolului 11 din Regulamentul nr. 340/2008 este de a permite, în anumite condiții, perceperea de către ECHA a unei taxe pentru servicii care nu fac obiectul unor alte redevențe sau drepturi specificate în regulamentul menționat. Prin urmare, clasificarea efectuată de consiliul de administrație al ECHA cuprinde în mod necesar stabilirea valorii taxelor în cauză, sub rezerva avizului favorabil al Comisiei, în caz contrar articolul 11 fiind lipsit de efectul său util. În măsura în care articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008, care privește în mod specific taxa administrativă, face trimitere la procedura prevăzută la articolul 11 alineatul (5) din același regulament, niciun element prezentat de reclamantă nu permite să se considere că ECHA nu dispunea de competența necesară în vederea stabilirii valorii taxei menționate.

94 În ceea ce privește articolul 59 din Regulamentul nr. 2343/2002, invocat de reclamantă, este necesar să se arate că, în temeiul articolului 99 din Regulamentul nr. 1907/2006, regulile financiare aplicabile ECHA nu se pot abate de la Regulamentul nr. 2343/2002. În această privință, articolul 5 litera (a) din Regulamentul nr. 2343/2002 prevede că bugetul unui organism al Uniunii, precum ECHA, cuprinde printre altele „venituri proprii constituite din redevențe și taxe pe care organismul comunitar este autorizat să le colecteze în temeiul sarcinilor care i-au fost încredințate, precum și orice alte venituri”. Articolul 59 din Regulamentul nr. 2343/2002 evocă, la rândul său, situația în care „redevențele sau taxele sunt stabilite în întregime de legislație sau prin decizii ale consiliului de administrație”. Contrar a ceea ce sugerează reclamanta, nu se poate deduce din această din urmă dispoziție că consiliile de administrație ale organismelor Uniunii nu ar putea dispune, eventual, de competența necesară pentru a stabili redevențe sau taxe. Or, în acest caz, o astfel de competență în ceea ce privește taxa administrativă a fost conferită consiliului de administrație al ECHA de articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008, sub rezerva avizul favorabil al Comisiei.

95 Având în vedere toate aceste elemente, este necesar să se respingă primul motiv invocat de reclamantă ca fiind neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare în aplicarea Recomandării 2003/361 și pe o încălcare a principiului proporționalității

96 Reclamanta susține că, chiar dacă subcriteriile din Recomandarea 2003/361 ar trebui considerate aplicabile în speță, ECHA le-ar fi aplicat în mod eronat. Astfel, s-ar fi ținut seama, în speță, de relațiile pe care reclamanta le întreține cu întreprinderi care operează pe piețe diferite sau chiar în sectoare excluse din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1907/2006. Nu ar exista, așadar, niciun motiv legitim și rezonabil de a solicita reclamantei să justifice relațiile sale cu aceste întreprinderi. Această ipoteză ar fi mai ales adevărată în privința reclamantei, care ar fi o întreprindere producătoare, iar nu importatoare. Aceste două activități ar fi foarte diferite și nu ar trebui să fie supuse aceleiași reglementări. Abordarea reținută de ECHA ar presupune să se impună plata aceleiași valori a redevenței unor întreprinderi având niveluri de producție și cifre de afaceri foarte diferite. S-ar ajunge astfel la situația în care s-ar trata în mod egal situații economice diferite. Recomandarea 2003/361 ar prevedea trei criterii principale pentru definirea noțiunii de IMM. Subcriteriile din recomandarea menționată, care urmăresc scopuri diferite, ar prevedea, cu toate acestea, că întreprinderile pentru care există o relație prin intermediul unei persoane fizice sau a unui grup de persoane fizice nu pot fi considerate ca fiind afiliate decât dacă operează pe aceeași piață sau pe piețe adiacente. Or, în speță, reclamanta ar face parte dintr-un „grup de persoane fizice care acționează în mod concertat”. ECHA ar fi trebuit, așadar, să excludă din examinarea sa relațiile pe care reclamanta le-ar putea avea cu societățile terțe în cauză care nu operează pe aceeași piață sau pe o piață adiacentă. Decizia ECHA de a aplica strict normele stabilite de Recomandarea 2003/361 ar încălca deopotrivă principiul proporționalității. Reclamanta subliniază în cele din urmă că ECHA nu ar fi verificat existența sau absența unui control real al drepturilor de vot.

97 ECHA contestă argumentele prezentate de reclamantă.

98 În primul rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei privind excluderea din definiția IMM-urilor, în cadrul aplicării Regulamentului nr. 340/2008, a relațiilor care pot exista între întreprinderi care operează pe piețe diferite sau chiar în sectoare excluse din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1907/2006, acesta nu are niciun temei juridic. Pe de altă parte, astfel cum reiese din considerentul (9) al Recomandării 2003/361, la care face trimitere Regulamentul nr. 340/2008, analiza relațiilor care pot exista între diferite întreprinderi urmărește să excludă calificarea drept IMM-uri a grupurilor de întreprinderi a căror putere economică ar depăși-o pe cea a unei IMM. Această putere economică, în lipsa unei indicații contrare, nu poate fi limitată la grupuri de întreprinderi care ar opera pe aceleași piețe sau chiar în sectoare care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1907/2006. Orice altă interpretare ar lipsi de sens definiția IMM-urilor cuprinsă în Recomandarea 2003/361 și aplicabilă, prin trimitere expresă, în cadrul Regulamentului nr. 1907/2006. Aceeași este și situația distincției efectuate de reclamantă între întreprinderi „producătoare” și întreprinderi „importatoare”.

99 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia ea ar face parte dintr-un „grup de persoane fizice care acționează în mod concertat”, în sensul Recomandării 2003/361, acesta este evident neîntemeiat. Trebuie arătat, în această privință, că articolul 3 alineatul (3) al patrulea paragraf din anexa la Recomandarea 2003/361 prevede că „întreprinderile care întrețin una dintre [relațiile enumerate la articolul 3 alineatul (3) primul paragraf literele (a)-(d) din aceeași anexă] prin intermediul unei persoane fizice sau al unui grup de persoane fizice care acționează concertat sunt deopotrivă considerate drept întreprinderi afiliate în măsura în care aceste întreprinderi își exercită activitățile sau o parte a activităților lor pe aceeași piață relevantă sau pe piețe adiacente”. Or, reclamanta întreține în mod direct cu întreprinderile Saced și Cogefin, iar nu prin intermediul unei persoane fizice sau al unui grup de persoane fizice care acționează concertat, relații precum cele enumerate la articolul 3 alineatul (3) primul paragraf litera (a) din anexa la Recomandarea 2003/361, din moment ce ea deține peste 50 % din capitalul acestora și există astfel, după cum susține în mod întemeiat ECHA în înscrisurile sale, o prezumție că aceasta dispune de majoritatea drepturilor de vot în cadrul acestor întreprinderi. Reclamanta nu a reușit să demonstreze că nu aceasta era situația, deși îi

revenea, la cererea ECHA, sarcina de a demonstra că are dreptul la o reducere sau la o scutire de redevență [articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008]. Faptul că părțile sociale ale reclamantei sunt deținute de persoane fizice nu poate modifica această concluzie.

100 În al treilea rând, în ceea ce privește invocarea de către reclamantă a încălcării principiului proporționalității, aceasta se bazează pe aplicarea eronată de către ECHA a Recomandării 2003/361. În măsura în care, pentru motivele care tocmai au fost expuse, ECHA nu a săvârșit o eroare în aplicarea Recomandării 2003/361, argumentul reclamantei întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității trebuie de asemenea respins.

101 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se respingă al doilea motiv invocat de reclamantă ca fiind neîntemeiat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o lipsă și pe un abuz de putere din partea directorului executiv al ECHA

102 Reclamanta susține, în continuarea primului motiv, că directorul executiv al ECHA nu este competent să adopte sau să semneze o decizie privind dimensiunea întreprinderilor înregistrate, nici să decidă dacă trebuie să se aplice redevența integrală în locul redevenței reduse și să impună o taxă administrativă. Singura funcție a directorului executiv ar fi corectarea unei decizii a ECHA ca urmare a unei acțiuni. Decizia SME(2013) 1328 ar fi, așadar, afectată de nulitate.

103 ECHA contestă argumentele prezentate de reclamantă.

104 În această privință, este suficient să se constate, astfel cum arată în mod întemeiat ECHA în înscrisurile sale, că articolul 83 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1907/2006 prevede că directorul executiv este „reprezentantul legal” al ECHA. În acest cadru, directorul executiv asigură printre altele „administrarea zilnică” a ECHA [articolul 83 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1907/2006]. Pe de altă parte, potrivit articolului 100 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1907/2006, ECHA „este reprezentată de directorul ei executiv”. În plus, în cadrul punerii în aplicare a bugetului ECHA cu care este însărcinat, directorul executiv exercită funcțiile de ordonator (articolul 97 din Regulamentul nr. 1907/2006). Din moment ce ECHA dispunea de competența necesară de a efectua verificarea dimensiunii întreprinderilor declarante, astfel cum s-a menționat în cadrul examinării primului motiv al reclamantei, și, în consecință, de a solicita plata redevențelor și a taxelor administrative care erau datorate, semnarea Deciziei SME(2013) 1328 de către directorul executiv al ECHA nu este afectată de nicio nelegalitate.

105 Prin urmare, este necesar să se respingă al treilea motiv invocat de reclamantă ca fiind neîntemeiat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o lipsă, pe un abuz și pe un exces de putere din partea ECHA, precum și pe o încălcare a articolului 5 TUE, în cadrul adoptării Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D

106 Reclamanta amintește că, în cadrul perceperii redevențelor, competența ECHA se limitează la un rol de execuție. Singura funcție încredințată consiliului de administrație al ECHA ar consta în clasificarea taxelor. Este de competența Comisiei să stabilească valorile, în conformitate cu la norma prevăzută la articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1907/2006 În plus, articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008 ar evoca o „taxă administrativă”, la singular, ceea ce ar exclude stabilirea unor taxe diferite, în funcție de dimensiunea întreprinderilor, contrar modului în care s-a procedat în speță. Pe de altă parte, ECHA nu ar fi putut stabili valoarea taxei administrative, care este destinată veniturilor din bilanțul său. În sfârșit, Regulamentul nr. 340/2008 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 254/2013 nu ar conține nicio dispoziție specifică referitoare la taxa administrativă sau, cel puțin, la aplicarea sa. Comisia ar fi preferat, așadar, să renunțe la aceasta pentru moment. ECHA nu

ar fi putut stabili, prin urmare, prin intermediul Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D, valoarea taxei administrative. ECHA s-ar fi substituit autorităților naționale, cu încălcarea articolului 5 TUE, prin introducerea unei sancțiuni economice mascate sub forma unei taxe administrative. Reclamanta adaugă că teza ECHA, potrivit căreia taxa administrativă ar avea drept scop să recupereze costurile suportate, este în contradicție cu faptul că anumite întreprinderi controlate nu ar trebui să suporte taxa menționată în cazul în care declarația lor este considerată, după examinare, ca fiind corectă. În cazul în care scopul taxelor administrative ar fi fost recuperarea costurilor suportate de ECHA, aceste costuri ar fi trebuit repartizate în mod echitabil între toate întreprinderile care solicită o înregistrare.

107 ECHA contestă argumentele prezentate de reclamantă.

108 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că al patrulea motiv al acțiunii vizează în mod precis Deciziile MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D.

109 Or, trebuie amintit că acțiunea în anulare, în măsura în care este îndreptată împotriva Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D, este inadmisibilă (a se vedea punctele 44 și 60 de mai sus).

110 Presupunând că al patrulea motiv poate fi interpretat ca invocând, în realitate, o excepție de nelegalitate împotriva Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D, acesta ar fi, în orice caz, neîntemeiat.

111 În primul rând, în ceea ce privește argumentele reclamantei vizând repunerea în discuție a competenței ECHA de a stabili valoarea taxei administrative și de a determina valoarea taxei administrative destinate veniturilor bilanțului său, acestea se alătură în esență celor cu titlu complementar în cadrul primului motiv și îndreptate împotriva Deciziei SME(2013) 1328. Pentru motive identice cu cele menționate la punctele 93 și 94 de mai sus, este necesar să se respingă argumentele prezentate de reclamantă în această privință.

112 În al doilea rând, referitor la faptul că ECHA s-ar fi substituit autorităților naționale, cu încălcarea articolului 5 TUE, prin introducerea unei sancțiuni economice mascate sub forma unei taxe administrative, acesta este neîntemeiat. Trebuie amintit, în această privință, că considerentul (11) al Regulamentului nr. 340/2008 precizează că „[f]urnizarea de informații false ar trebui descurajată prin perceperea de către [ECHA] a unei taxe administrative și, dacă este cazul, a unei amenzi descurajante aplicate de către statele membre”. Din acest considerent rezultă că impunerea unei taxe administrative contribuie la obiectivul care vizează descurajarea transmiterii de informații false de către întreprinderi. Rezultă de asemenea din acest considerent că taxa administrativă nu este echivalentă cu o amendă (Hotărârea din 2 octombrie 2014, Spraylat/ECHA, T-177/12, EU:T:2014:849, punctul 34). Cu toate acestea, reclamanta nu a reușit să prezinte elemente care ar permite să se considere că taxa administrativă care i-a fost impusă în speță este echivalentă cu o amendă. În special, argumentul reclamantei se bazează în esență pe faptul că valoarea taxei administrative ar fi fost calculată pe baza costurilor de verificare suportate de ECHA, incluzând costurile care, în final, nu vor fi suportate de întreprinderile care au furnizat în mod corect informații în ceea ce privește dimensiunea lor. Or, această împrejurare nu poate, în sine, să conducă la concluzia că valoarea taxei administrative, astfel cum a fost impusă reclamantei în speță, era echivalentă cu o amendă, din moment ce taxa administrativă participă deopotrivă la obiectivul care vizează descurajarea transmiterii unor informații false de către întreprinderi. În plus, potrivit articolului 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008, atunci când o persoană fizică sau juridică care revendică dreptul la reducerea sau la scutirea de la plata unei redevențe nu poate să demonstreze că are dreptul la o astfel de reducere sau de scutire, ECHA percepe redevența sau dreptul integral, precum și o taxă administrativă. Rezultă de aici că doar persoanele fizice sau juridice care nu pot demonstra că au dreptul la o reducere sau la o scutire de redevență datorează o taxă administrativă către ECHA.

113 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul prezentat de reclamantă potrivit căruia articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008 ar exclude stabilirea unor taxe administrative diferite în funcție de dimensiunea întreprinderilor, acesta se bazează pe o interpretare eronată a folosirii la singular a expresiei „taxă administrativă” de reglementarea relevantă. Astfel, utilizarea la singular a acestei expresii, în contextul articolului 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 340/2008, înseamnă că, atunci când o persoană fizică sau juridică nu poate să demonstreze că are dreptul la reducerea revendicată, ECHA îi impune o taxă administrativă. Aceasta nu poate însemna totuși că valoarea acestei taxe administrative ar trebui să fie identică pentru toate întreprinderile declarante, indiferent de dimensiunea lor. În special, este necesar să se arate că unul dintre obiectivele Regulamentului nr. 1907/2006 este de a ține seama de situația specială a IMM-urilor, astfel cum rezultă aceasta în special din considerentul (8) și din articolul 74 alineatul (3) din regulamentul menționat. Pe de altă parte și mai exact, considerentul (9) al Regulamentului nr. 340/2008 arată că „[r]edevențe și drepturi reduse ar trebui să se stabilească […] pentru [IMM-uri]”. În plus, trebuie amintit că impunerea unei taxe administrative participă la obiectivul care vizează descurajarea transmiterii de informații false de către întreprinderi, astfel cum rezultă din jurisprudența menționată la punctul 112 de mai sus. Urmărirea acestui obiectiv poate presupune, eventual, să se țină seama de dimensiunea reală a întreprinderilor declarante.

114 Având în vedere toate aceste elemente, este necesar să se respingă al patrulea motiv invocat de reclamantă și, prin urmare, acțiunea în măsura în care urmărește să obțină anularea Deciziei SME(2013) 1328.

*Cu privire la capetele de cerere care vizează obținerea unei rambursări sau a unei despăgubiri din partea ECHA*

115 Prin intermediul ultimelor două capete de cerere, reclamanta solicită, pe de o parte, rambursarea unor sume pretins percepute de ECHA în mod nejustificat sau, pe de altă parte, obligarea ECHA la despăgubirea prejudiciului suferit.

116 În această privință și fără a fi necesar să se pronunțe asupra admisibilității acestor două capete de cerere, este suficient să se constate că ele sunt strâns legate de cererea principală care vizează obținerea anulării actelor atacate și nu se bazează pe motive diferite de cele examinate în cadrul acțiunii în anulare. În măsura în care motivele menționate au fost anulate ca neîntemeiate, trebuie respinse deopotrivă capetele de cerere care vizează obținerea unei rambursări sau a unei despăgubiri din partea ECHA.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

117 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei și ale ECHA.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea ca inadmisibilă, în măsura în care este formulată împotriva Comisiei Europene.**

2) **Respinge acțiunea ca fiind în parte inadmisibilă și în parte neîntemeiată, în măsura în care este formulată împotriva Agenției Europene pentru Produse Chimice (ECHA).**

3) **Obligă Leone La Ferla SpA la plata cheltuielilor de judecată.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 15 septembrie 2016.

Semnături

# Cuprins

Istoricul cauzei ..... 1

Procedura și concluziile părților ..... 3

În drept ..... 4

1. Cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care este formulată împotriva Comisiei ..... 4

2. Cu privire la admisibilitatea anumitor capete de cerere ale acțiunii în anulare formulate împotriva ECHA ..... 9

3. Cu privire la fond ..... 12

Cu privire la capetele de cerere în anulare ..... 12

Observații preliminare cu privire la motivarea Deciziei SME(2013) 1328 ..... 12

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o lipsă, pe un abuz și pe un exces de putere din partea ECHA, în cadrul adoptării Deciziei SME(2013) 1328 ..... 13

– Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat în esență pe lipsa de competență a ECHA în a evalua dimensiunea întreprinderilor declarante. ..... 14

– Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat în esență pe un exces sau pe un abuz de putere în aplicarea Recomandării 2003/361. ..... 15

– Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat în esență pe un exces sau pe un abuz de putere în ceea ce privește informațiile solicitate reclamantei ..... 16

– Cu privire la argumentele complementare dezvoltate în cadrul replicii ..... 17

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare în aplicarea Recomandării 2003/361 și pe o încălcare a principiului proporționalității. ..... 19

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o lipsă și pe un abuz de putere din partea directorului executiv al ECHA ..... 20

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o lipsă, pe un abuz și pe un exces de putere din partea ECHA, precum și pe o încălcare a articolului 5 TUE, în cadrul adoptării Deciziilor MB/D/29/2010 și MB/21/2012/D. ..... 21

Cu privire la capetele de cerere care vizează obținerea unei rambursări sau a unei despăgubiri din partea ECHA ..... 22

Cu privire la cheltuielile de judecată ..... 22